

Bjerre: Ved 1ste Behandling af denne Sag tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at naar den $\frac{3}{4}$ Refusion, der er Tale om, allerede paa Fattigloven vilde virke i Disfavør af Røbstaderne paa Grund af den stærke Indvandring fra Landet, saa vilde dette Forhold blive meget, meget værre ved Alderdomsloven; thi de fattige, som komme ind under den almindelige Fattiglov, skulle jo dog have været i Byen i en længere Tid, før de blive forsørgelsesberettigede, og have altsaa formodentlig ogsaa lagt en Del af deres Arbejdskraft i Byen; og skulde de komme til at trænge til en meget væsentlig Del af deres Livsophold, kunne de jo jendes hjem til deres Forsørgelsekommune. Men efter denne Lovs § 7 staar det enhver 60-aarig Mand, der ikke har faaet Fattighjælp, og som opfører sig ordentlig, frit for at rejse til en By, som aldrig har set ham før, og som han maatte aldrig har set før, med maatte en talrig Familie og opholde sig der til sin Død og saa i det mindste $\frac{1}{8}$ fra selve Byen, og hvis Statsstilfudet ikke slaar til, $\frac{1}{4}$ af det, han skal have til at leve af. Jeg tillod mig tillige at hentyde til, hvad der ogsaa blev fremdraget af et andet æret Medlem, at det er ikke blot denne direkte Byrde, der er Tale om, som udredes af Kommunerne til de gamle selv, men der bliver en endnu større Byrde til Skoler og til Værkerkræfter for Børnene. Jeg skal blot for at tage et eneste Eksempel ophjse, at den 1ste Januar 1889 var der 636 Fattige i Aalborg By, som vare forsørgelsesberettigede i andre Kommuner. I Aarets Løb kom der en Tilgang fra Aalborg selv af 169 Fattige, men fra andre Kommuner 288, altsaa næsten henimod det dobbelte; deraf 157 Børn, alle i et eneste Aar, saa aldeles enorm Tilgang er der til enkelte Byer i alt Tald, og det er saa langt fra at være Tilfældet, at det blot er nygifte Folk, at mange Steder forholdsviis de fleste ere gamle, som have en stor Familie, og som ikke længere kunne gøre strengt Arbejde, og som prøve som sidste Middell at ty til Byerne, fristede af den høje Arbejds løn, for ikke at tale om, at der er mange gamle, der flytte ind til deres Børn, som allerede ere i Byen. Selv om man saa nøjagtig, som det er muligt, vil samle sammen, hvad der kan tale i Byernes Favør ved dette Lovforslag, vil det dog efter min Mening være umuligt, at det kan komme til at gaa lige op. Byerne maa komme til at lide et betydeligt Tab ved det. Det er jo nu imidlertid noget, som Omstændighederne føre med sig, og en hvilken som helst Lov, der skalde affattes paa denne Maade, vilde efter de forhaandenværende Omstændigheder

faa dette uheldige ved sig, det indrømmer jeg, og jeg indrømmer gerne, at der er ikke ret meget at gøre ved det; der er kun grumme lidt i Virkeligheden at tænke paa at forandre ved det, eftersom der ikke kan være Tale om, at man kan lade Forsørgelsekommunen udrede det hele og lade Opholdskommunen bestemme det, ligesom der heller ikke kan være Tale om at lade Forsørgelsekommunen bestemme det, da den jo ikke kender Bedkommendes Stilling i det hele, naar han opholder sig andet Steds. Naar der skal være Tale om en Brøkdell, maa jeg indrømme, at der kan ikke være stor Forandring at gøre i det. Men naar man dog alligevel tager Hensyn til, hvor humant og retsindigt der altid er blevet handlet i den Slags Sager fra deres Side, som lide mest ved dette Lovforslag, og tillige tager i Betragtning, hvad jeg hentydede til før, at det ikke er aldeles sikkert, at de kunne faa Tilfudet fuldt ud fra Statskassen, synes det mig, at der dog kunde have været Tale om at gøre Brøkdelen af det, der skal refunderes, noget større. Naar der imidlertid ikke i den Henseende foreligger noget Vædringsforslag fra mig eller fra andre Medlemmer i Tinget, der dele denne Anskuelse, er Grunden ikke den, at det muligviis ikke kunde gaa igennem, det veed jeg slet ikke noget om, hvorvidt det kunde eller ikke kunde, men Grunden er alene den, at eftersom en Del af Oppositionen i det andet Ting har begyndt at stille en Uendelighed af Vædringsforslag og forlange Navneopraab ved andre Sager, der gerne skulle føres igennem, have vi ikke turdet det, fordi vi vare bange for, at Loven skulde blive standset i sin Gang og ikke blive færdig i denne Samling, og det var noget, som jeg for mit Bedkommende ikke turde være med til at være Skyld i. Jeg har nemlig, som jeg alt har sagt, den Tro, at naar man navnlig fik flere Distriktslæger og en anden Ordning af de frie Fattigkasser, vilde denne Lov blive til usigelig stor Gavn for mange fattige, paa Landet især. Og den Omstændighed, at den ikke vil blive til saa stor Gavn for de fattige i Byerne, fordi en Del af de Foranstaltninger, der nu ville blive truffne til Fordel for de fattige paa Landet, alt ere truffne i Byerne, skal ikke afholde mig fra at stemme for Loven, saa meget mindre som man, naar man kan overse den finansielle Status, som denne Lov vil medføre, vil kunne tage kraftigere fat paa billige Livsforsikringer især i Byerne for dem, som ville have sikret deres Alderdom derved. — Maa jeg til Slutning udtale min forhindligste Tak til den højtærede Indenrigsminister, fordi han ikke blot i selve Tinget